

Een buitenissig verhaal OVER SCHERVEN DIE GELUK BRENGEN

De aanleiding tot het schrijven van dit artikel is het verhaal dat onze rustend pastoor Henk Mars vertelde over het Mariabeeld dat sinds het veertigjarig bestaansfeest van de Hieronymuskerk in Wognum thuis is in de prachtige kapel op de r.k. begraafplaats bij de kerk. Ik vond het een interessant gegeven en vroeg hem het verhaal te willen delen met de lezers van de historische stichting De Cromme Leeck. Dat vond hij een prima idee en onderstaand volgt zijn verhaal.

“Laat ik eerst een paar woorden uit bovenstaande titel verklaren. Buitenissig betekent in ons taalgebruik: bizar of in ieder geval bijzonder, apart, niet alledaags of vanzelfsprekend. Speels geschreven gaat het over een buitennis. Niet al te letterlijk genomen, want het betreft een nis in de nieuwe prachtige kapel, die de parochianen bij gelegenheid van genoemd feest in het afgelopen jaar aan de parochiegemeenschap cadeau deden. Een nis die een waardige en ook bereikbare plaats zou zijn voor een beeld van Maria die als Moeder voor iedereen altijd thuis wil zijn.” Het was op 8 december, het feest van Maria’s onbevleete ontvangenis, dat ik mijn verhaal voor deze bijdrage aan Jaap Boots vertelde.

“In 1983 benoemde de bisschop van Haarlem mij als opvolger van pastoor Chris Vriezkoop tot pastoor in Wognum. Zo werd ik ook tot rector benoemd van het Sint Agnesklooster, recht tegenover de kerk. Daarom bezocht ik op gezette tijden de gemeente van eerwaarde zusters. En ieder op hun verzoek afzonderlijk.

Zo gebeurde het dat ik een bezoekje bracht bij zuster Pia. Dit is een gefingeerde naam omdat ik niet graag haar kloosternaam gebruik. Ik kan haar niet meer om toestemming vragen dit verhaal openbaar te maken. Tijdens ons gesprek vertelde zij mij een geheim, haar geheim. In de gang beneden bij de ingangspoort stond sinds jaar en dag een mooi Mariabeeld waaraan de zusters allemaal, maar zij wel heel bijzonder, zeer gehecht waren. Ongelukken willen bij voorbaat nogal eens in kleine hoekjes liggen. Zo werd op een kwade dag de overlopende ijver van een dienstdoende zuster, uiteraard ten onrechte, bestraft. Met de

Rustend pastoor Henk Mars.

stofzuiger stootte zij per ongeluk nogal fors tegen het tafeltje waarop het genoemde Mariabeeld stond. Hierdoor viel het beeld op de grond en spatte het in brokstukken uiteen. Ik moet u het verslag van de ontstane schrik, zoals zuster Pia die beschreef, onthouden. Maar het was voor haar onvoorstelbaar, verschrikkelijk, dat besloten werd naar een ander beeld uit te zien of geen beeld daar meer neer te zetten. Zuster Pia begreep dat het lot van het in scherven gevallen beeld gelegen was in de container van grof vuil, omdat er van repareren geen sprake meer kon zijn. Zij haastte ze zich naar de overste. U raadt het natuurlijk al. Of zij, zuster Pia, de scherven bijeen mocht vegen om ze te bewaren. Met die toestemming was ze meer dan blij. Zij zocht alle stukken en brokken en verpakte ze in een groot stuk pakpapier, bond er een touw omheen en verborg het

Mariabeeld. Foto J. Boots.

terugbezorgd bij zuster Pia. Zij woonde toen nog in het Agnesklooster. Zuster Pia mocht het op haar kamertje een mooie plaats geven en de medezusters (hoe lief toch) kwamen daarna bloemetjes bij deze Maria brengen. Toen Zuster Pia haar leven als Mariavereerster in Huize Agnes had beëindigd en was uitgedragen naar haar laatste rustplaats, kwam de eerder genoemde overste met een medezuster het beeld bij mij brengen. Ik had immers beloofd dat het in Wognum zou blijven. Dat was de wens van zuster Pia. Daarom had zij het mij gegeven. Het beeld heb ik in de gang van de pastorie een plek gegeven. Toen ik met emeritaat ging, en mijn opvolger pastoor Koning in de pastorie kwam wonen, ben ik naar hem toegegaan en heb hem dit verhaal verteld; 'Wilt u dit beeld dat ik van zuster Pia gekregen heb, alstublieft bewaren en beheren, want ik heb beloofd dat het in Wognum zou blijven.' Zo gebeurde het. Nu kan ik mijn verhaal tot een goed einde brengen. Op een avond dat ik wat later thuiskwam op de Driesprong in Nibbik, stond er een bericht van Nico Groen op de telefoonmelder. Of ik misschien een Mariabeeld wist voor de kapel die men wilde bouwen op het kerkhof. Alleen in huis heb ik toen hardop gejuicht. Ja, ik heb een beeld en wat voor een beeld, met wat voor een lieve vorige eigenaresse en met wat voor een buitennissige geschiedenis. Mijn wens is dat de nieuwe kapel, zo schitterend als ik hem vind, er tot in lengte van jaren mag staan. Dat veel parochianen er vaak zullen komen bij het beeld van Maria die altijd thuis is om naar ons te luisteren. En dat zuster Pia en alle andere overleden zusters van het voormalige klooster Sint Agnes en al onze dierbare overledenen die op dit kerkhof begraven zijn, in vrede mogen rusten."

Kapelletje op het kerkhof van de H. Hieronymuskerk in Wognum. Foto J. Boots.

pakket in een achter op het terrein van het klooster aanwezige schuur. Haar devotie tot Maria en haar eerbied voor de scherven deden haar besluiten op gezette tijden op haar verborgen plek een klein bosje bloemen uit de tuin te brengen, ter ere van Moeder Maria. U begrijpt dat ik ontroerd was en vroeg wat zij nu precies wilde, dat ik voor haar zou doen. Als die scherven nu eens bewaard konden blijven! Het was intussen wel duidelijk dat de zusters in de nabije toekomst uit Wognum naar het Moederhuis Alverna in Aerdenhout zouden verhuizen. En deze Maria in scherven dan? Toen heb ik haar min of meer plechtig beloofd dat zij in Wognum zou blijven. Met mijn collega en vriend pastor Paul Visser heb ik het bewuste pakket voor de dag gehaald. Ik heb het door een goede kennis van mij prachtig laten restaureren en na maanden van operatieve ingrepen

